

Claudio Klynhout

"Jack" F. Coppola.

Jack no és una pel·lícula autobiogràfica, però a l'ordre del dia està el convenciment del seu director, F.F.C., que la seva infantesa com a ànec lleig pel seu prominent llavi inferior -que ara amaga sota una espessa barba- i la prolongada reclusió al llit, que el va mantenir allunyat dels altres nins, a causa de la pòlio, són trets comuns amb Jack. "Quan vaig llegir el guió, em vaig emocionar perquè era el mateix problema que jo havia patit. Precisament per estar malalt i ser diferent, estava aïllat de la resta de nins". Res més lluny, és una manera alegre de justificar com el gran Coppola, tantes vegades en la glòria, i tantes vegades més en la més absoluta ruïna, prova de pujar novament a l'ascensor -efecte que coneix com cap altre- i realitza un treball per encàrrec de Hollywood Pictures-Disney. Als grans se'ls permet tot o gairebé tot, i amb Coppola no s'hauria de rompre l'excepció. Al marge que ve com anell al dit, la seva identificació personal amb la història per empastifar de profunditat el producte.

Agredolça comèdia de tons melodramàtics, *Jack* amaga un terrible misatge que commociona i aprofundeix en les vulnerables consciències dels petits. Avesats al conte de Peter Pan, el nin que mai va deixar de ser nin, Coppola presenta una nova faula, la d'un nin condemnat a ocupar el cos d'un adult, sotmès a les controvèrsies que suposa actuar com un menor, i a ser acceptat entre la resta de nins suportant les crueltats enginyoses que són capaços d'escopir els nins. En aquest nou plantejament, no per impossible (la sutiació que pateix Jack és única i completament fictícia, tot i que existeixen altres trastorns del creixement com la proferia), els menors descobreixen una nova fada amb moralina. Aprenen amb Jack que els bons sentiments estan per damunt de l'aspecte físic, de l'edat i de qualsevol altre tret extern. La pel·lícula fa remarca en un humor universal i en el patetisme inherent a aquesta casta de situacions. Però naufraga per moment entre un mar de salvetats. Robin Williams és Jack, el nin sobreprotegit pels pares i el tutor del món exterior, que s'enfronta a la seva major aventura: anar a escola. Però Williams no és

només l'encarnació del nin-adult, és en si la pel·lícula amb llums i ombres. Amb el seu pedigree de gran còmic, insinua una varietat de registres interpretatius magnífics. Coppola també va justificar la decisió de dirigir el film per la possibilitat d'acomplir un dels seus projectes: fer feina amb Williams. Justificacions a banda, el director de la trilogia d'*El padrino*, *Apocalypse Now* o *Dràcula* rep l'indult per ser qui és. A favor de *Jack* convé destacar l'efecte de nou planter en el relleu generacional del director; amb aquesta faula, els més petits recordaran en el futur Coppola.

A un monstre, que ha acaparat cinc vegades l'Oscar de l'Acadèmia se li consent tot, fins i tot les seves apreciacions oportunes pel llançament mundial del seu clan "el que més m'agrada d'aquesta història és el contingut. La vida se'n va en un alè. L'has de disfrutar al màxim i posar-hi tot el cor". Doncs molt bé; tot i que també és humil reconèixer que per tan còmode viatge no feien falta ni tan grans ni tan luxoses fardes.

Si aquestes dues circumstàncies han passat a *Jack*, consola almanco confiar que la distribució comercial ompli les fardes financeres de la Zoetope, productora de Coppola, i li permeti embarcar-se en un dels seus habituals projectes. És igual que se les gastin de faraònic que amb tons personals, però al mestre Coppola, a pesar que l'ofici imposa les seves gangues, no se'l pot recordar a posteriori, i molt manco jubilar-se amb una feina tan simple i per més inri d'encàrrec. ♦

EUA 1995 T.O. Jack
 Director: Francis Ford Coppola
 Producció: Ricardo Mestres, Fred Fuchs, i Francis F. Coppola
 Guió: James deMonaco & Gary Nadeau
 Fotografia: John Toll, A.S.C.
 Música: Michael Kamen (i cançons varies)
 Muntatge: Barry Malkin
 Intèrprets: Robin Williams, Diane Lane, Brian Kerwin, Jennifer López, Bill Cosby, Fran Descher, Adam Zolotin.

